

Sygn. akt IV KO 32/21

POSTANOWIENIE

Dnia 12 kwietnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Przemysław Kalinowski

w sprawie R. F.

oskarżonego z art.178a § 1 k.k.

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 12 kwietnia 2021 r.,

wniosku Sądu Rejonowego w R.

z dnia 9 marca 2021 r., sygn. akt III K (...),

w przedmiocie przekazania sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu

z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości

na podstawie art. 37 k.p.k.

postanowił

**przekazać sprawę R.F. Sądowi Rejonowemu w K. w celu
rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Przedmiotowa sprawa wpłynęła – zgodnie z właściwością miejscową – do Sądu Rejonowego w R., który postanowieniem z dnia 9 marca 2021 r., sygn. akt III K (...), wystąpił do Sądu Najwyższego o jej przekazanie innemu sądowi równorzędnemu z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości. Wniosek uzasadniono tym, że oskarżony R. F. jest sędzią Sądu Okręgowego w R., a wcześniej był sędzią Rejonowego w R. W tej sytuacji, rozpoznanie sprawy osk. R. F. w sądzie właściwym z mocy ustawy, mogłoby – w odbiorze zewnętrznym – wywołać wątpliwość co do możliwości zachowania wymaganej bezstronności sądu orzekającego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wystąpienie Sądu Rejonowego w R. w przedmiotowej sprawie należało uznać za zasługujące na uwzględnienie. Jak słusznie zauważono, powołany we wniosku przepis art. 37 k.p.k. przewiduje możliwość odstąpienia od stosowania konstytucyjnej zasady rozpoznania sprawy zgodnie z właściwością miejscową wynikającą z rozwiązań ustawowych. Elementem decydującym o zastosowaniu tego rozwiązania jest wzgląd na dobro wymiaru sprawiedliwości. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wśród okoliczności, które uzasadniają przyjęcie, że realizacja tej przesłanki wymaga przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu przyjmowano zarówno względy pragmatyczne, np. stan zdrowia oskarżonego uniemożliwiający mu stawiennictwo przed sądem właściwym, konieczność rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie, czego nie można było osiągnąć bez zmiany właściwości na podstawie art. 37 k.p.k., jak również realne lub częściowo hipotetyczne obawy dotyczące możliwości zachowania bezstronności przez sąd, do którego właściwości sprawa należała z mocy ustawy. W tej kategorii mieści się również ocena społecznego odbioru sytuacji, w której niekwestionowana obiektywnie bezstronność sędziów, może być subiektywnie odmiennie odbierana przez zewnętrznych obserwatorów.

Taki właśnie wypadek zachodzi w sprawie osk. R. F. W przeszłości pełnił on funkcję sędziego Sądu Rejonowego w R., co obiektywnie rzecz biorąc sprzyjało wytworzeniu płaszczyzny zawodowej współpracy z sędziami tego Sądu. Obecna pozycja oskarżonego, jako sędziego Sądu Okręgowego w R., a więc sądu II instancji w relacji do Sądu Rejonowego w R., także może rodzić przekonanie o istnieniu zawodowej zależności wynikającej z nadzoru instancyjnego.

Nie podważając przekonania o możliwości zachowania pełnego obiektywizmu i bezstronności przez sędziów Sądu Rejonowego w R., należało podzielić wniosek tego Sądu, że prostym i skutecznym sposobem rozwiania potencjalnych wątpliwości w tym zakresie, gdy sprawa dotyczy odpowiedzialności karnej sędziego, jest skorzystanie z nadzwyczajnej instytucji zmiany właściwości miejscowej w trybie przewidzianym w art. 37 k.p.k. i przekazanie sprawy osk. R. F. innemu sądowi równorzędnemu do merytorycznego rozpoznania.

Mając to na uwadze Sąd Najwyższy orzekł, jak w postanowieniu.